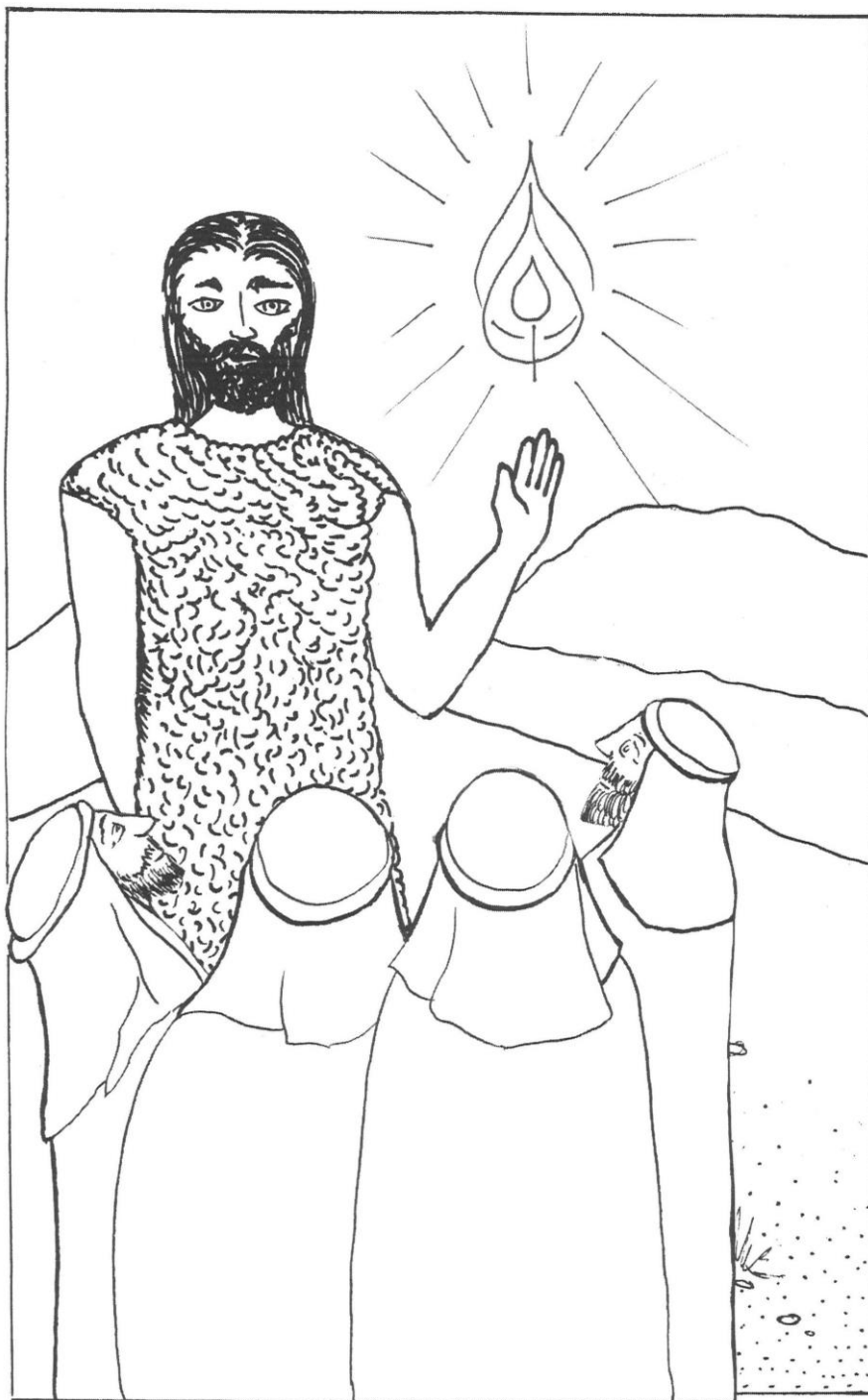

**Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan.
Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle,
aby všichni uvěřili skrze něho. (Jan 1,6-7)**

**Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan.
Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle,
aby všichni uvěřili skrze něho. (Jan 1,6-7)**

2. NEDĚLE PO NAROZENÍ PÁNĚ CYKLU C

Evangelium (Jan 1,1-18)

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: ‘Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.’“ Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Úvod Janova evangelia odpovídá úvodním vyprávěním u Matouše a Lukáše, Jan však začíná předpozemským bytím „Slova“ u Boha. Současně tu vytváří teologickou základnu všech následujících kristologických výpovědí svého evangelia. Tento Prolog je tedy určitým „návodem k četbě“, který hned na počátku zjevuje čtenáři, kým je tento Ježíš ve své podstatě.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Ve Vtěleném viděli věřící „slávu jednorozeného Syna, kterou má od Otce“. Ježíšova vlastní podstata plyne z jeho jedinečného vztahu

k jedinému Bohu. Slovo, které se stalo člověkem, bylo vždy u Boha a podstatou sám Bůh. Proto může zprostředkovat pravé a spolehlivé zjevení Boha a o Bohu. Velmi příbuzné jsou představy o božské Moudrosti, o níž se v knize Přísloví říká, že ji Bůh stvořil „před všemi časy“. Na tyto představy mohl evangelista navázat.

Janovi nejde o spekulace na téma „Slovo“, ale o zjevení, a tedy o spásu lidí. Rychle proto přechází k rozhodujícím pojmům život a světlo. Lze očekávat, že se lidé tomuto Světlu s ochotou otevrou, ale „svět ho nepoznal a jeho vlastní ho nepřijali“. „Vlastními“ je nejprve míněn Izrael, zastupuje však celé lidstvo. U některých ale Boží moc přece našla odezvu a oni mají jako Boží děti podíl na božském životě Slova. K těmto „Božím dětem“ patří ti, kteří v tomto hymnu svědčí o své zkušenosti a poznání, abychom i my uvěřili.

Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (...) Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu. Výchozím bodem hymnu není teologická spekulace o věčném bytí Slova, ale konkrétní zkušenost obce věřících, kterou učinila s Ježíšem. Protože se Bůh chtěl sdělit lidem srozumitelným způsobem, stal se člověkem. Evangelistu nezajímá, jak se to stalo. Vtělení je pro něj předpokladem pro zjevení Boží slávy. V tom se ukazuje základní zákon Božího sebezjevení, kterého se pro další svědectví o křesťanském poselství nemůžeme vzdát: Boží slovo k nám přichází vždy jen jako dějinné, vtělené Slovo, ne jako nadpozemská pravda stojící mimo oblast času. Vyžaduje to pak i jeho „vtělení“ do soudobého času a kultury.

SHRNUTÍ

Janův prolog navazuje na starozákonní teologii o moudrosti, kterou zároveň překonává: moudrost (Slovo) je zde zcela jasně osobou postavenou naroveň Bohu. Osoba Slova je Otcovým sebevypjádřením a sebesdílením. Skrze Slovo Otec vstupoval do rozhovoru s člověkem už od stvoření světa. V tomto Božím sebesdílení však vtělení představuje naprostý průlom: Bůh se setkává s člověkem tváří v tvář. Je tu dar plného setkání.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Děti, šly jste někdy někam v noci? Bylo lepší si na cestu svítit nebo ne? Co se stane, když si v noci nesvítíme na cestu? Můžeme zakopnout, zranit se, spadnout... V textu se píše, že Bůh je jako světlo. Znamená to, že když kráčíme v životě s ním, pak máme schopnost vidět, co je důležité, ale i to, co je špatné a čemu bychom se měli vyhnout. Bůh je jako světlo, které může pořád svítit v našem srdci.

Starší:

Je zvláštní, že toho, který stvořil svět a dal nám všem život, lidé nejsou schopní rozpoznat. Proč tomu tak je? Možná proto, že důležité věci v našem životě jsou často přikryté něčím méně důležitým. Třeba takové Vánoce – místo toho, abychom se soustředili na události v betlémské jeskyni, spěcháme, máme starosti, rozčilujeme se, že není uklizeno, běháme po obchodech... A zapomínáme, že hlavní nejsou ani ozdoby, ani dárky, ale ticho, chudoba a prostota betléma. Zkusme v našem životě postupně odkrývat to, co je opravdu důležité, a pak uvidíme, že v našem srdci rozkvetá opravdová radost!

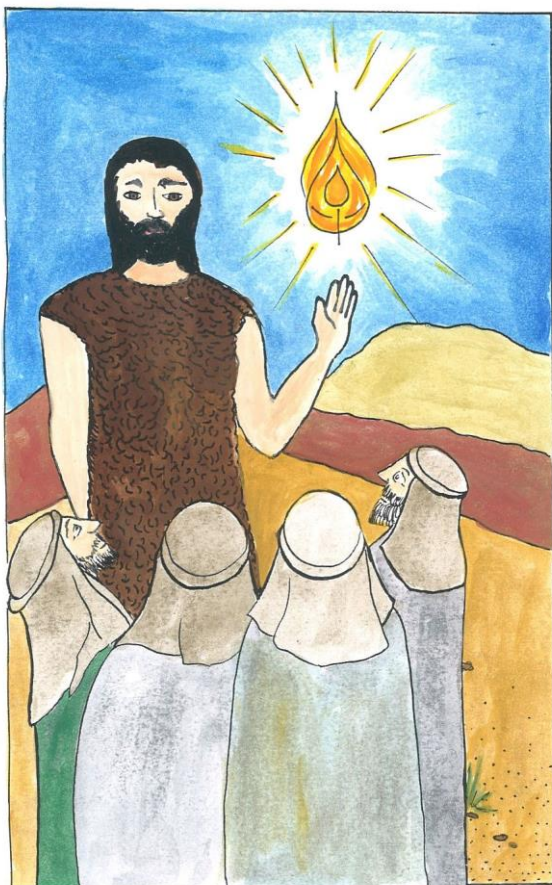
Zkusme si

Mladší:

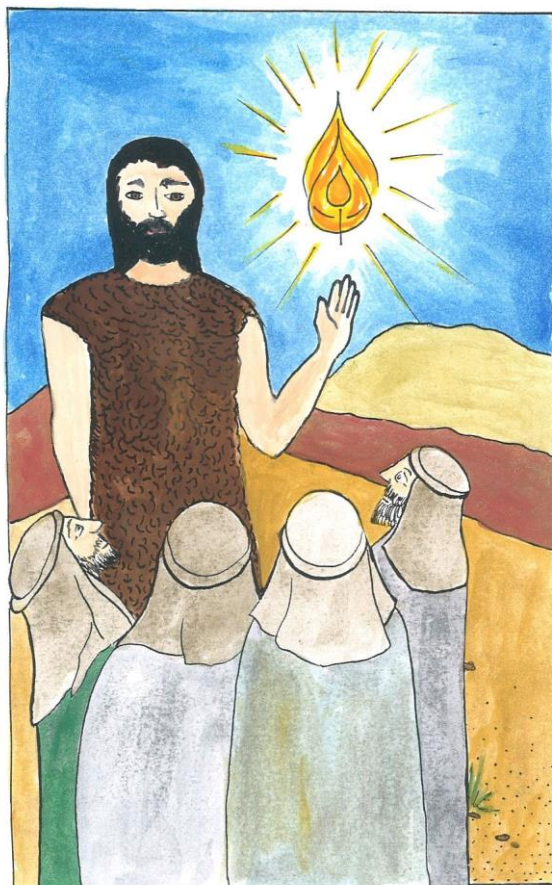
Dnešní úryvek byl velmi těžký na pochopení. Přečtěte si ho sami ještě jednou pomalu a uvědomte si, čemu na něm nerozumíte. O svých zkušenostech s tímto čtením si zkuste promluvit s ostatními doma nebo ve skupině náboženství. Jsou pro vás obtížná stejná místa? A je tu naopak něco, čemu bez problémů rozumíte? Kde se v textu mluví o Ježíši?

Starší:

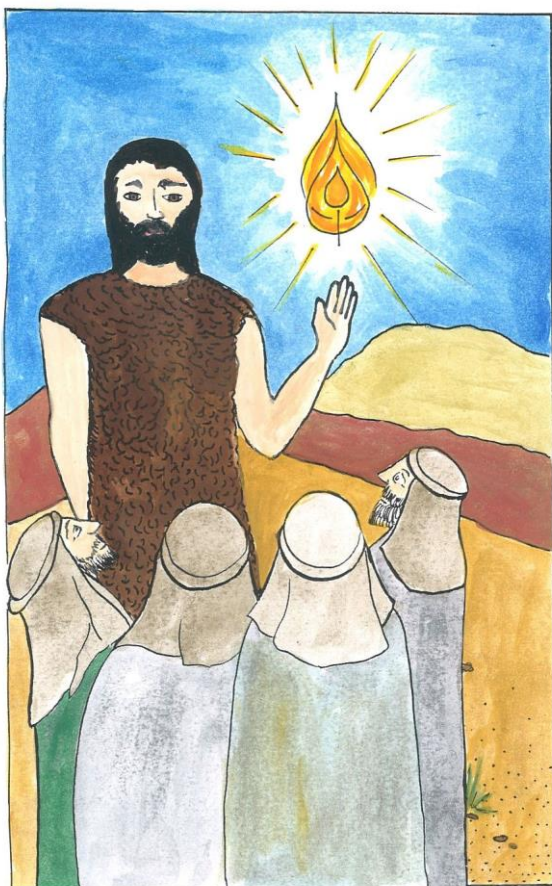
Co znamená slovo svědek? Kde se s ním potkáte v dnešní době, a co se tímto slovem myslí v našem textu? O čem můžeš svědčit ty sám a kde může být tvoje svědectví užitečné? Kdy jste ochotní kvůli pravdě „jít do rizika“? V jaké situaci je pro vás pravda podstatnější než váš prospěch? Můžete o tom mluvit s kamarády, sourozenci nebo s rodiči a výsledky si zapsat, abyste se ke svým nápadům mohli časem vrátit.

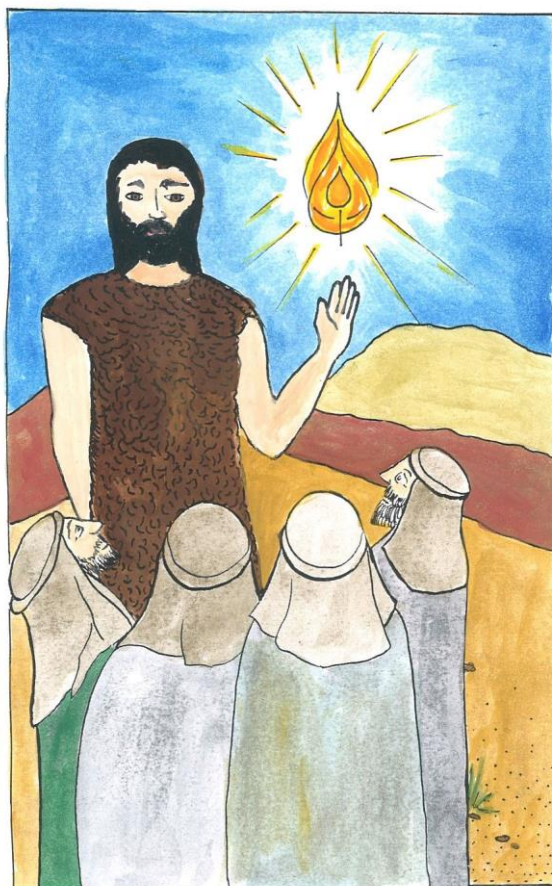
2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18

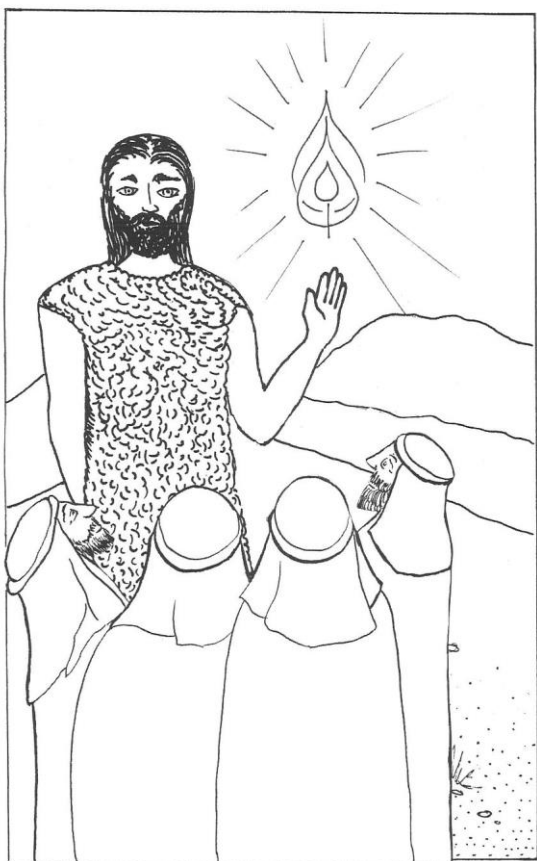
2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18

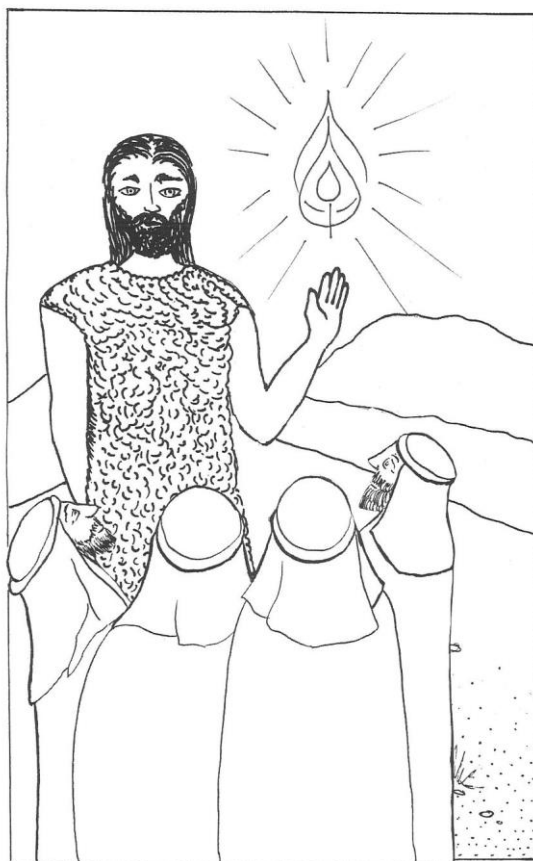
2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18

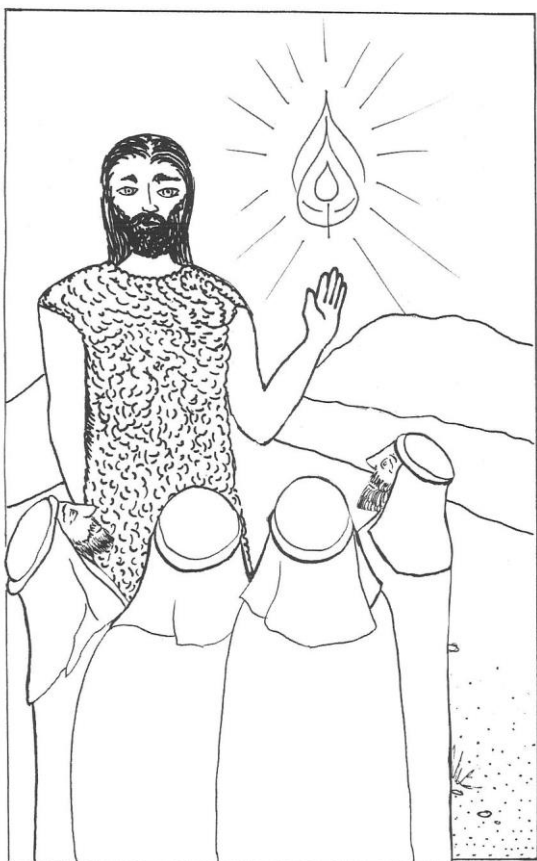
2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18

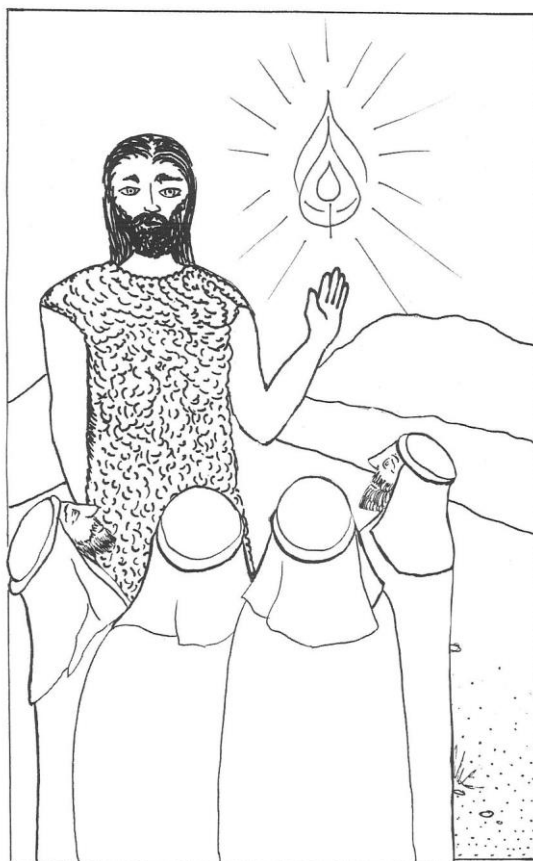
2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18

2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18

2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18

2. neděle po Narození Páně cyklu C
Jan 1,1-18